

A katona és az Újtestamentum

Valamelyik külső állomásunkon több katona látogatta az esti összejövetelt. Az egyik – még egész fiatal – így szólt egy napon:

– Nagyon szeretnék egy Újtestamentumot, és szeretnék megtanulni olvasni. Vágyom arra, hogy többet halljak Jézusról.

A prédikátor készséggel adott egy Újszövetséget, s a katona jókedvűen hazament. Örültünk neki, hogy ő is hallott Jézusról, mint személyes Megváltójáról.

Következő napon a fiatal katona ismét ott volt és átnyújtotta a Bibliát:

– Itt az Újtestamentum, visszahoztam.

Meghökkenve kérdeztük:

– Miért akarod visszaadni?

– Még nagyon fiatal vagyok – felelte. – Majd megtérek, ha megöregszem.

A prédikátor komoly hangon intette:

– Azt egyáltalán nem tudod, hogy megéred-e az öregkort. Mi az igazi okod, amiért a könyvet visszahoztad?

– Nincs szükségem rá. Tessék, vedd vissza.

De közben könnyek gyűltek a szemébe. A prédikátor nem akarta elvenni:

– De hiszen annyira örültél, amikor megkaptad! Többet akartál hallani Jézusról, hogy megtanuld Őt szívből követni. Hogy venném vissza akkor az Újtestamentumot?

– Nagyon kérlek – erősködött a fiatal katona ismét –, vedd vissza, nem bírom a bajtársaim gúnyolódását elszenvedni.

Ebből aztán megértettük, hogy bajtársai, akik vele együtt jöttek az összejövetelre, nagyon gyötörhették. Krisztus melletti döntés nélkül nem tudta elviselni a csúfolódást, ezért akart a kis könyvtől olyan gyorsan megszabadulni.

A prédikátor újra emlékeztette, hogy nem tudhatja, eléri-e az öregséget; ha Isten úgy rendelte, akár ma meghalhat. De a katona egyelőre örült, hogy a Bibliától megszabadult. A többi nem érdekelte.

Ebben a pillanatban belépett a felettese. Még hallotta a beszélgetés egy részét. Odafordult a prédikátorhoz:

– Én viszont nagyon szeretném, ha nekem adnád az Újtestamentumot. Tanulni akarok Jézustól. – Köszönettel átvette a könyvet. Aztán a tiszt és a katona eltávozott.

Este ismét összejövetelünk volt, melyen a katonák újra megjelentek. Eljött a tiszt is, és feszülten figyelt. Az összejövetel kellős közepén odakint trombita harsant. A tiszt a katonákkal együtt felugrott és kirohant. Felálltunk mi is, hogy utánanézzünk, mi történt.

– Itt vannak a rablók!

A katonákra hárult a feladat, hogy a helységet védelmükbe vegyék és leverjék a támadókat. Félelmetes éjszaka volt. Imádkoztunk és vártuk a fejleményeket. Ha a rablók menekülésre kényszerítik a katonákat, akkor valamennyien szörnyű bosszúállásra számíthatunk. Korábbi esetekből nagyon jól tudtuk, hogy ezek a szívtelen emberek milyen kegyetlen módszereket alkalmaznak. Sok helyen kifosztották a házakat, a lakosságot fogságba hurcolták, a falvakat felgyújtották. Érthető, hogy nem sokan aludtak ezen az éjszakán. Az egész faluban feszült csend uralkodott. Teljes volt a mozdulatlanság. Még egy kutya sem vakkantott, holott máskor mind, egész éjszaka ugatott.

Az én szememre sem jött álom, nem éppen a fenyegető veszély miatti félelemtől, inkább azért, mivel szüntelen a fiatal katonára kellett gondolnom, aki éppen ezen a napon adta vissza az Újszövetséget. De a katonatiszt is újra meg újra megjelent lelki szemeim előtt. Belső szorongástól hajtva szüntelen imádkoznom kellett mindkettőjükért.

A rablók nem jöttek, de nem hallottunk semmit a katonákról sem. Következő reggel kora hajnalban kimentem az utcára, és úgy gondoltam, megvárom, míg jön valaki. Reméltem, hogy az első ember, akivel találkozom, tud valami hírt mondani arról, ami az éjjel történt. Annyi bizonyos volt, hogy ha a katonákat leverték volna, a rablók már rég itt lennének a faluban.

Kiálltam az utcán egy kő tetejére, s feszülten fürkésztem, nem látok-e feltűnni valakit.

Mikor kivilágosodott, észrevettem, hogy egy csoport bukkan fel a messzeségben. Amint közelebb értek, kivehettem, hogy férfiak hoznak valakit hordágyon. Szívemben Istenhez fohászkodtam azért, aki a hordágyon feküdt, és megindultság vett rajtam erőt.

– Úr Jézus – könyörögtem –, mondd meg, ki fekszik a hordágyon? Él még, vagy már halott? Könyörülj rajta!

Mikor a csoport egészen közel volt, láttam, hogy a hordágyon fekvő arca fedetlen, tehát még életben van. De a kendő, amivel az iszonyú sebekkel borított testet letakarták, teljesen át volt itatva vérrel, úgyhogy hangosan feljajdultam:

– Ó Uram, könyörülj rajta!

Ki lehet ez a halállal eljegyzett ember, akit itt visznek lenn az úton? Alig akartam hinni a szememnek. Meg kellett kapaszkodnom, hogy ne szédüljek a kőről. – Az a bizonyos fiatal katona volt. Ebben a pillanatban megint hallottam, amint kijelenti: „Még fiatal vagyok; majd megtérek, ha megöregszem.”

Hangos fohászomat bizonyára meghallotta, mert fájdalomtól eltorzult arca felém fordult, és szomorúan rám emelte megtört tekintetét. Még egyszer felkiáltottam, hangosan, hogy meghallja: „Úr Jézus, könyörülj rajta, segítsd meg őt!” Szeretném remélni, hogy volt még lehetősége Jézus nevét segítségül hívni. Nagyon megterhelve mentem haza. Szívem szorongató fájdalmából fel kellett oldódnom; sírva tusakodtam a fiatal katona lelkéért.

Néhány óra múlva ismét kinéztem az utcára, s a téren, rémületemre, egy koporsó állt.

– Ki halt meg? – kérdeztem a körülálló katonáktól.

Minden részvét nélkül felelték:

– Magad is megnézheted.

Levették a koporsó fedelét, s a fiatal katona feküdt előttem. Akaratlanul egy versre kellett gondolnom, amit otthon gyermekkoromban sokszor énekeltünk:

Tegnap még büszkén ügetett,
Ma már egy golyó ölte meg –
Holnap puszta sírba tér.

A katonát, aki előző nap még túl fiatalnak tartotta magát Jézus elfogadására, 24 órán belül sírba tették. Fájdalmamat, amit akkor éreztem, nem lehet szavakba önteni. Egyre kutattam a tiszt után. Imában hordtam, és bíztam az Úrban, hogy megdicsőítette magát benne.

Este összejövetelünk volt. A gúnyolódó katonák ismét eljöttek, de a tiszt nem volt közöttük. Könnyeim befelé hulltak, és szüntelen zörgettem az Úrnál:

– Uram, kérlek, felelj, hol van ez a tiszt, mi lett vele?

A prédikátor már megkezdte az összejövetelt, mikor hirtelen felpattant az ajtó, és betoppant a katonatiszt. Izgatottnak látszott, s az Újtestamentumot jobbjában tartva előre sietett, miközben

megkérdezte a prédikátort, tehetne-e bizonyosságot.

– Hogyne, természetesen! – hangzott a válasz. A tiszt kiállt a gyülekezet elé, mélyen megrendülve, még mindig az elmúlt események hatása alatt.

– Mindnyájan tudjátok – kezdte –, mi történt tegnap este. Riadóztattak bennünket, hogy a rablók ellen vonuljunk. Sajnos egy asszony elárult bennünket, aki a rablókat saját házába fogadta. Irtózatosan nehéz volt a házat megostromolni, mivel a bejáratokat eltorlaszolták, és a rablók végső elszántsággal védték életüket. Mint tisztnek, élen kellett járnom, így én törtem fel az ajtót. De alig sikerült egy résnyire kinyitni, a mellemen puskacsövet éreztem, éppen ott, ahol az Újtestamentumot tartottam. Mindez villámszerű gyorsasággal történt. Életemben először az élő Istenhez kiáltottam: „Jaj Istenem, segíts!” És mi történt? A lövés nem dördült. A rabló azonnal nekem szegezte a fegyvert ugyanazon a helyen és megpróbált még egyszer löni, de megint nem sikerült. Mielőtt leteperhettem volna, még egy harmadik és utolsó kísérletet tett, hogy rám tüzeljen, s a puska csövét különös módon ismét az Újtestamentumra irányította. Megint az ég Istenéhez kiáltottam, hogy könyörüljön rajtam, és a lövés most is elmaradt. Végre hatalmat vettem rajta. A rablók viszont mint vad oroszlánok törtek ki a házból. Megrohanták a katonákat, és vágták, akit értek. A fiatal katonát is súlyosan megsebesítették, aki sajnos már meghalt. – Majd kezével az Újtestamentumot magasra emelve így folytatta – Ez a könyv, amit kezemben tartok, múlt éjszaka az életemet mentette meg. Ez az élő Isten könyve. Hiszek ebben az Istenben, mert találkoztam Vele, és megmentette az életemet. Azt akarom mondani mindnyájatoknak, szerezzetek egy Újszövetséget, és higgyetek abban az Istenben, Aki életemet megmentette.

Jézus megáldotta ezt a komoly és megragadó bizonyágtételt. A falu lakói és a katonák mélyen megrendültek. Utána hálaadó órát tartottunk, és megköszöntük áldott Urunknak, hogy oly hatalmasan megmutatta magát. „Uram, csodálatos vagy minden cselekedetedben és megsegíted a nyomorultat, Dicsőség Neked mindörökké!”

Elisabeth Seiler